

1

2

Καλοκαίρι, 199.... Αύγουστος

Καλοκαίρι, Αύγουστος.

Ο Γιούρι, ένα ψηλόλιγνο μελαχρινό αγόρι με κατάμαυρα μαλλιά, τίναξε από πάνω του την τσιμεντόσκονη, καθάρισε κάπως τα χέρια του και άνοιξε την εφημερίδα.

Με τρεμάμενα χέρια άρχισε να την ξεφυλλίζει. Βρήκε στις μεσαίες σελίδες τα αποτελέσματα των εισαγωγικών εξετάσεων και σχεδόν βούτηξε μέσα τους.

Έψαξε πρώτα-πρώτα για τις σχολές του Πολυτεχνείου. Ονόματα περίεργα και άγνωστα ξεπρόβαλαν. Δεν ξεχώριζε τίποτα.

Έτρεμε από αγωνία και φόβο.

Έπρεπε να κάνει και γρήγορα, γιατί είχε φύγει σχεδόν σκαστός από την διπλανή οικοδομή.

Είχε ξεγλιστρήσει αθόρυβα από τα άγρυπνα μάτια του αρχιεπιστάτη, του κυρ-Μιχάλη που γυρνούσε και έκοβε βόλτες.

Δεν τον άφηνε να φύγει έστω για λίγο από τη σκαλωσιά. Είχε μια επείγουσα προσωπική απόθεση, του εξήγησε.

Εκείνος όμως δεν ήθελε να ακούσει τίποτα.
Καταλάβαινε βέβαια ότι κάτι σοβαρό
έτρεχε, γιατί τα μάτια του Γιούρι πετούσαν
σπίθες αγωνίας και η καρδιά του σχεδόν ακουγόταν,
έτσι όπως χτυπούσε δυνατά από την αγωνία.

Ο κυρ Μιχάλης όμως δεν ήθελε να του κάνει
με τίποτα το χατίρι.

- Μετά τις πέντε η ώρα του είπε και τον κοίταξε
απειλητικά.

- Εδώ δουλεύουμε, δεν κάνουμε διαλείμματα,
συμπλήρωσε αυστηρά.

Ξεφύλλισε την εφημερίδα και συγκεντρώθηκε στην
αναζήτηση του ονόματος του...

Είχε δώσει εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο.
Ονειρευόταν πάντοτε να σπουδάσει Αρχιτέκτονας.

Ονόματα αγνώστων και διάφορων Σχολών πηδούσαν
μπροστά του, μα δεν ξεχώριζε τίποτα. Την
Αρχιτεκτονική ήθελε να βρει, την Νομική κοιτούσε
στην πραγματικότητα. Μια, δυο, τρεις φορές
προσπάθησε να βρει τη σελίδα με τα ονόματα των
παιδιών που περνούσαν στην Αρχιτεκτονική.

Από την αγωνία, τη σαστιμάρα και τη βιασύνη,
τα προσπερνούσε χωρίς να το καταλάβει.

Την περίμενε αυτή τη στιγμή ο Γιούρι... Την είχε
φαντασθεί και την είχε ζήσει χιλιάδες φορές και
με διάφορες εκδοχές. Τις πιο πολλές φορές
φαντάζονταν τον εαυτό του να βλέπει το όνομα του
στην εφημερίδα και να τρελαίνεται από χαρά. Να
απλώνει τα χέρια του, να γίνονται φτερούγες
και να πετάει ψηλά πολύ ψηλά, τόσο που να βλέπει
από εκεί τον παππού και τη γιαγιά του πέρα
μακριά στη μακρινή Γεωργία.

Μερικές φορές φαντάζονταν να μην βρίσκει το
όνομα του και τον έλουζε κρύος ιδρώτας. Φοβόταν
τότε και μαζεύονταν ο Γιούρι. Φοβόταν, όπως
φοβόταν, όταν άκουγε τα λόγια του κυρ-Μιχάλη,
να του τρυπάνε σαν ηλεκτρικό ρεύμα όλο του το

Δεν μπορούσε με τίποτα να τα ξεχάσει.
"Τι γυρεύει ο Ρωσοπόντιος στην
Αρχιτεκτονική;" του φώναζε.
" Ακούς εκεί ο πρόσφυγας στο Πανεπιστήμιο!
Χάθηκαν τα δικά μας παιδιά;"
Και, όλο του φυσούσε τον καπνό του τσιγάρου στα
μάτια του και τον έπνιγε.

Ήταν τέτοιες στιγμές που ο Γιούρι ένοιωθε να
μικραίνει, να μικραίνει, να γίνεται ένα μικρό και
τιποτένιο μερμήγκι. Και η γόπα του τσιγάρου του
κυρ - Μιχάλη να πέφτει πάνω του και να τον
πλακώνει. Να τον πλακώνει και να τον πνίγει.

Μια δροσερή σκιά έπεσε και κάλυψε την
εφημερίδα. Κάτι, σαν δροσερή αύρα στο λιοπύρι
του Αυγούστου. Μια σκιά από κείνες που τις
νοιώθεις σαν τη φιλική παρουσία αγαπημένου
προσώπου. Μια σκιά ζεστή και δροσερή σαν την
ξεχασμένη αγκαλιά της μάνας του.
Σήκωσε τα μάτια από την εφημερίδα.
Μπροστά του με καθαρό χαμόγελο όλο χαρά
και ευτυχία στέκονταν η Ελπίδα, η παλιά του
συμμαθήτρια.

- Γιούρι! του φώναξε. Δεν το πιστεύω!
Είσαι ο δεύτερος επιτυχών στην Αρχιτεκτονική.
Σε ψάχνω από το πρωί! Χάρηκα τόσο πολύ, όταν το
έμαθα!

Ο Γιούρι ξαφνιάστηκε, σάστισε και
ανοιγόκλεισε τα μάτια. Μπροστά του είδε
εκείνα τα μάτια με τη μικρή λάμψη στο
βλέμμα, και αναγνώρισε εκείνο το φιλικό
χαμόγελο, που ποτέ του δεν είχε ξεχάσει.

- Μπράβο, Γιούρι, παλιέ μου φίλε! Τι με
κοιτάς, δεν το άκουσες; Πέρασες δεύτερος!

Χαμογέλα λίγο λοιπόν!!! φώναξε η Ελπίδα.
Προχώρησε, έκανε ένα βήμα μπροστά και τον φίλησε τρυφερά στο μάγουλο. Ο Γιούρι έμεινε άγαλμα.

- Πάω δίπλα για αναψυκτικά και μπύρες να το γιορτάσουμε, μη φύγεις!, του φώναξε και έστριψε με μια χορευτική πιρουέτα στη γωνία.

Η Ελπίδα έφυγε αλλά η ανάσα της, ο αέρας της έμειναν εκεί. Ήταν η ίδια ανάσα, ο ίδιος αέρας, το ίδιο συναίσθημα ανακούφισης, που ένιωσε τότε. Τότε, πριν από τόσο καιρό...

Όταν όλα ήταν τόσο, μα τόσο δύσκολα...

Ο Γιούρι έκλεισε τα μάτια, αναστέναξε βαθιά και άφησε το μυαλό του να τρέξει προς τα πίσω. Πολλά χρόνια πίσω. Θυμήθηκε τον εαυτό του στις πρώτες του μέρες στην πατρίδα.

Στις πρώτες του μέρες στο Σχολείο.

Ένοιωσε ξανά σαν τότε τη χαρά του και την αγωνία του, όταν πρωτοαντίκρυσε το καινούργιο του Σχολείο, λίγο διαφορετικό βέβαια από αυτό της μακρινής Γεωργίας.

Εκεί είχε γεννηθεί ο μικρός Γιούρι.

Σε μια πόλη δίπλα στην αρχαία Κολχίδα, «το Βατούμ.

Ο παππούς του πάντοτε το έλεγε δυνατά και με καμάρι. " Το Βατούμ είναι αρχαία ελληνική πόλη και το πρώτο της όνομα ήταν Βαθύς Λιμήν ".

Αναστρέναζε τότε ο παππούς τον και έκλεινε τα μάτια του. Μια βαθιά χαρακιά θλίψης χαρακωνε το μέτωπό του.

Έτσι σιγά - σιγά μεγάλωνε ο Γιούρι και θέρριευε μέσα του το όνειρο της γλυκιάς επιστροφής στην αληθινή πατρίδα, την Ελλάδα. Δεν ήταν και άσχημα εκεί πέρα στη μακρινή Γεωργία για το Γιούρι.

Είχε φίλους, έπαιζε, σχεδόν τίποτα δεν του έλειπε.

Όταν όμως άρχισαν όλα να μπερδεύονται, σ μπαμπάς να δυσκολεύεται, στη δουλειά, η μαμά να στενοχωριέται, η απόφαση ήρθε από μόνη της και έκανε το μικρό Γιούρι να πετάξει στα ουράνια. Επιστροφή στην αληθινή πατρίδα.

Πρώτα ο μπαμπάς με το Γιούρι και αργότερα οι άλλοι, η μαμά, η μικρή του αδελφούλα, τριών ετών και η γιαγιά.

.....

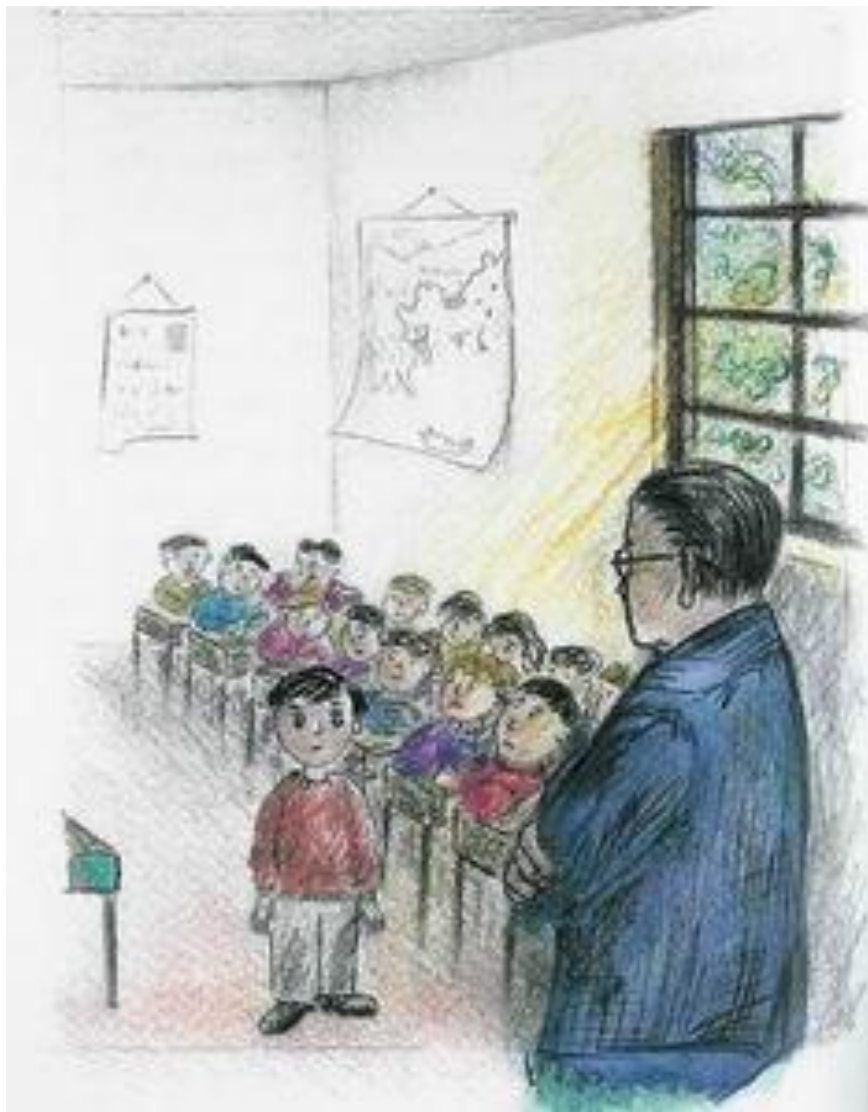
Ο Γιούρι, φορούσε την μπλούζα, που του είχε πλέξει η γιαγιά του, ένα φαρδύ παντελόνι και ένα, ζευγάρι παλιά αλλά καλογουαλισμένα παπούτσια.

Με ένα χαμόγελο στα χείλη προχώρησε σταθερά στη μέση της αίθουσας. Τα μάτια του έκαναν το γύρο της αίθουσας και. τρεμόπαιξαν. Κοίταξε μια το δάσκαλο και μια τα παιδιά.

- Ξέρετε, είπε ο δάσκαλος σουφρώνοντας τα χείλη με ένα ύφος εγώ δεν φταίω, άλλοι μου τον φέρανε, σήμερα ήρθε στην τάξη σας ένας καινούργιος μαθητής, ο Γιούρι... Βέβαια είμαστε ήδη ένα μεγάλο τμήμα αλλά...

Δεν συνέχισε παρακάτω. Ήθελε να πει γιατί σε μένα όλα τα δύσκολα και τα περίεργα αλλά προτίμησε, να μην πει τίποτα.

- Βρες μια θέση και κάθισε, είπε αδιάφορα.

Ο Γιούρι έψαξε με τα μάτια του να βρει μια θέση σε κάποιο άδειο θρανίο και ίσως και γιατί όχι και έναν καινούργιο φίλο. Σε μερικά θρανία κάθονταν τρία παιδιά και ήταν γεμάτα, σε μερικά άλλα κάθονταν μόνο δυο παιδιά.

Ξεχώρισε εκεί μπροστά μια άδεια θέση, ήταν δεν ήταν, έτσι του φάνηκε, και έκανε κατά κει. Όταν έφτασε όμως και τα δύο παιδιά είχαν κάτσει στις άκρες του θρανίου και κοιτούσαν αλλού.

Πουθενά θέση για το Γιούρι. Προχώρησε λίγο στη μέση της αίθουσας, αλλά τώρα πιο αργά, πιο διστακτικά, σαν να περπατούσε σε μισοσκόταδο. Κοίταξε... Ήταν και άλλα θρανία. Να! Δίπλα σε κείνο το παιδί με την κατακόκκινη φόρμα. Εκεί είδε μια θέση.

“ Θεέ μου, τι φόρμα ήταν αυτή! Κάτι μου θυμίζει. Αλλά τι; “ συλλογίστηκε ο Γιούρι.

...Αργότερα πολύ αργότερα ο Γιούρι θυμήθηκε πού είχε πρωτοδεί τη φόρμα. Ήταν σε μια μεγάλη αφίσα με τεράστια γράμματα. Με μια τέτοια αφίσα είχε τυλιχτεί την πρώτη νύχτα του καλοκαιριού, όταν έφτασε στην πόλη.

Έκοβε λίγο το κρύο στον μισοκοιμισμένο Γιούρι στην αγκαλιά του πατέρα του...

Τέσσερα μερόνυχτα, περπάτημα, άλλοτε σε μονοπάτια, άλλοτε σε σκοτεινούς δρόμους, άλλοτε στις γραμμές του τραίνου. Είχε σχεδόν αποκάμει...

Ξύπνησε απότομα από τις σκέψεις του. Είχε φτάσει, στο τέλος της αίθουσας και είχε απομείνει, μόνο ένα θρανίο, αλλά και αυτό δεν είχε θέση για το Γιούρι.

Ο Γιούρι στάθηκε ακίνητος και κοίταξε αμήχανα το δάσκαλο. Εκείνος όμως σα να διασκεδάζε και αυτός με όλα τα παιδιά. Τράβηξε αυτάρεσκα το παντελόνι πάνω από τη μέση, έτριψε απολογητικά τα χέρια του και σιώπησε.

Τίποτα δεν είπε, τίποτα δεν έκανε.

Που να καθόταν!!!

- Δίπλα στο Γιώργο έχει δύο θέσεις, ακούστηκε μια φωνή από το βάθος της αίθουσας...

- Α ναι Γιώργο! Κάθισε κοντά στο παράθυρο και κάνε θέση για τον καινούργιο συμμαθητή σου, είπε με φωνή σχεδόν ικετευτική ο δάσκαλος. Γέλια πνιχτά ακούστηκαν στην αίθουσα. Ο Γιώργος κοκκίνισε και τραβήχτηκε, στο παράθυρο. Ένα σχεδόν άδειο θρανίο ήταν για τον Γιούρι. Ο Γιούρι κάθισε αργά-αργά στο θρανίο και κοίταξε με μάτια γιομάτα ευγνωμοσύνη τον Γιώργο. Αυτός όμως έκανε πως κοιτούσε αλλού.

Τα γέλια είχαν κοπάσει αλλά όλα τα παιδιά με ανοιχτή την παλάμη και το μεγάλο δάχτυλο στη μέση περιγελούσαν κρυφά-κρυφά το Γιώργο.

Αυτός, καθώς τους έβλεπε να τον κοροϊδεύουν, κοκκίνιζε ακόμα περισσότερο.

Ο Γιούρι κοίταξε ξανά το Γιώργο. Εκείνος άνοιξε την τσέπη του και έβγαλε μια κασετίνα με μολύβια.

"Θεέ μου!" είπε από μέσα του ο Γιούρι.

"Τι κασετίνα ήταν αυτή! Και τι μολύβια πολύχρωμα είχε μέσα της!"

Ασυναίσθητα έκανε να τα αγγίξει, να τα ψηλαφίσει.

- Κύριε, κύριε αυτός, κι έδειξε το Γιούρι, μου παίρνει τα μολυβιά μου και θέλει και την κασετίνα μου, τον πρόλαβε ο Γιώργος.

Ο δάσκαλος χαμογέλασε υπομονετικά.

- Δεν πειράζει Γιώργο...

Κάνε λίγο υπομονή...

Δεν νομίζω ότι... και συνέχισε το μάθημα.

Ο Γιούρι δεν πίστευε στα μάτια του. "Τόσο κακοί και, παράξενοι είναι στην πατρίδα του τα παιδιά;" συλλογίστηκε.

Στο χωριό του στη μακρινή Γεωργία τα καινούργια τετράδια τα μοιράζονταν με τους φίλους του. Είχαν και δανεικά βιβλία δανεικά μολύβια και τα άλλαζαν.

"Αχ ρε παππού, αχ ρε μπαμπά αλλιώς μας μίλαγες για την πατρίδα. Αλλιώς μας τα 'λεγες για τα αδέρφια μας, τους Έλληνες..."

Ότι μοιράζουν στη μέση το ψωμί, ότι ανοίγουν το σπίτι τους στους ξένους, ότι αγαπούν τους ξεριζωμένους Έλληνες της Γεωργίας, ότι ανοίγουν την ψυχή τους στον ξένο, ότι..."

Έκλεισε τα μάτια. Δεν κατάλαβε πως πέρασε η ώρα και έφτασε το διάλειμμα. Βγήκε τελευταίος από την αίθουσα και προχώρησε στο προαύλιο.

Προχώρησε προς τα μαζεμένα παιδιά. Μια έκπληξη όμως τον περίμενε. Όπου και αν πήγαινε, ένας διάδρομος άνοιγε μπροστά του. Κανένας δεν τον πλησίαζε.

Αν πεις και για τα κορίτσια... Αυτά έκαναν όλα τους σαν να τα πονούσε η μύτη τους. Και καθώς ο Γιούρι τα πλησίαζε, εκείνα έπιαναν τη μύτη τους και έκαναν και μορφασμούς όλο αηδία.

"Θεέ μου! Τι να σημαίνουν όλα αυτά;"
αναρωτήθηκε ο Γιούρι.

Απογοητεύτηκε, γύρισε απότομα, ανέβηκε τις
σκάλες και ξαναμπήκε στην αίθουσα.

Μόνος, κατάμονος.

"Αχ ρε παππού! Αλλιώς μου τα 'λεγες εκεί περά
στο σπίτι μας. Πούνε εκείνο το ωραίο παραμύθι
για τους Έλληνες, που έφταναν τα παλιά τα χρόνια
στην Κολχίδα."

Για τον πανέμορφο Ιάσονα που ήρθε και πήρε το
χρυσόμαλλο δέρας. Από τότε κατοικούσαν εκεί
οι Έλληνες. Πόσο του άρεσε αυτή η ιστορία του
Γιούρι. Σχεδόν φανταζόταν τον εαυτό του Ιάσονα.

Αχ ρε παππού! πούνε εκείνα τα όμορφα λόγια
που μου 'λεγες για την μαμά πατρίδα την Ελλάδα,
που έχει πάντα ανοιχτή την αγκαλιά της και μας
περιμένει..."

Μόνο η γιαγιά κάτι του 'λεγε μισοαστεία-
μισοσοβαρά. Κάτι για υπομονή στην αρχή...

Κάτι ο κόσμος είναι αλλιώς εκεί...

Ναι σίγουρα δεν λέω είναι συμπατριώτες
αλλά άλλος ο κόσμος εκεί μάτια μου...και να
προσέχεις... να κάνεις υπομονή κυρίως στην αρχή...

"Τι μου 'λεγες ρε γιαγιά και δεν το καταλάβαινα,
τι μου 'λεγες";

Κύλησε και η άλλη ώρα. Και η τρίτη και η τέταρτη
και η τελευταία. Τα ίδια και απαράλλαχτα.

Κανείς δεν χαμογελούσε στο Γιούρι.

Και, ο Γιώργος ο συγκάτοικος στο θρανίο, που τον είχε αφήσει να καθίσει δίπλα του σχεδόν κατόπιν ανωτέρας διαταγής, είχε πάρει μια κιμωλία και είχε τραβήξει μια γραμμή στη μέση του θρανίου.

Τι στη μέση! ... Στην άκρη πες καλύτερα κι είχε αφήσει μια τόσο βα μικρή γωνία μια σπιθαμή μέρος στο Γιούρι. Όλο το άλλο θρανίο ήταν του Γιώργου. Κάθε φορά που ο Γιούρι κάτι πήγαινε να του πει, εκείνος το χαβά του.

Έπιανε τη μύτη του και κοιτούσε αλλού. Και τώρα; Τώρα έκλεινε και τα αυτιά του... Έτσι πέρασε η πρώτη μέρα του Γιούρι στο Σχολείο.

Γύρισε σπίτι του. Σπίτι... τι σπίτι, μια παλιά αποθήκη, όπου μπερδεύονταν και κοιμόντουσαν άνθρωποι και ζώα...

Στην άκρη της πόλης. Εκεί ο Γιούρι περίμενε τον πατέρα του. Ήθελε να του πει τόσα. Ήθελε να κλάψει στην αγκαλιά του... Τον είδε όμως τόσο κουρασμένο και τόσο απελπισμένο, που δεν είπε, τίποτα. Μόνο το βράδυ μέσα στο σιωπηλό του κλάμα ονειρεύτηκε το χωριό του και τη γιαγιά του, που του έλεγε σιγά και αργά:

"Υπομονή Γιούρι. Υπομονή και ελπίδα. Η ελπίδα είναι όπως η αγάπη. Όλα τα μπορεί, όλα τα καταφέρνει..."

Την άλλη μέρα ο Γιούρι, αφού το καλοσκέφτηκε, είπε να κάνει και αυτός τα ίδια αστεία με τους συμμαθητές του. Έτσι μόλις μπήκε στην αίθουσα και κάθισε στο θρανίο σηκώθηκε, κοίταξε το Γιώργο και έπιασε τη μύτη του, όπως έκαναν χτες τα άλλα παιδιά.

Ούτε που κατάλαβε ότι ο δάσκαλος τον κοίταζε αυστηρά και του είπε:

- Δεν ντρέπεσαι! Είσαι φιλοξενούμενος και δείχνεις τόση αχαριστία και αγένεια στο συμμαθητή σου!!!

Ο Γιούρι την πρώτη λέξη την κατάλαβε, τη δεύτερη όχι. Αγένεια σκέφτηκε. Τι είναι πάλι τούτο.

Οι μεγάλοι έχουν γένια!

Γιούρι, έλα στο διάλειμμα στο γραφείο, φώναξε αυστηρά.

Ο Γιούρι, περίμενε γεμάτος φόβο έξω από το γραφείο. Σε λίγο ο δάσκαλος τον φώναξε να μπει μέσα και ο Γιούρι στάθηκε στη μέση του γραφείου. Γύρω του, άλλοι δάσκαλοι πολλοί.

Τον κοιτούσαν αδιάφορα και αμήχανα.

Δεν πρόλαβαν να πουν τίποτα.

Η πόρτα άνοιξε απότομα και μια κυρία με ψηλά τακούνια και ρούχα σαν και αυτά που ο Γιούρι είχε δει στην τηλεόραση, μπήκε μέσα. Ζήτησε να μάθει ποιος είναι ο Διευθυντής και ποιος ο δάσκαλος του Γιούρι.

Σήκωσε το χέρι της και το τέντωνε μια στο Διευθυντή και μια στο δάσκαλο. Ο Γιούρι, άκουγε φοβισμένος. Το ίδιο όμως έβλεπε ο Γιούρι να είναι κι ο διευθυντής και ο δάσκαλος.

Και τι δεν έλεγε αυτή η κυρία, η κυρία Δημητρίου, όπως συστήθηκε. Ο Γιούρι άκουγε και δεν καταλάβαινε.

Κάτι για μεταδοτικές ασθένειες, κάτι για εμβόλια, κάτι για μυρωδιές,

κάτι κινδύνους υγείας και τέτοια που δεν τα καταλάβαινε. Βλέπεις η μαμά του και η γιαγιά του μιλούσαν κάπως διαφορετικά από ότι στην μεγάλη πατρίδα.

Η κυρία ήταν όλο υποδείξεις και απειλές.

Έφυγε όπως ήρθε ξαφνικά και απότομα.

Η τελευταία της φράση ήταν: "εάν δε γίνει αμέσως, τότε θα τα πούμε αλλιώς" και "βάλτε τον αλλού να καθίσει αυτόν τον πρόσφυγα και όχι δίπλα στο γιο μου!"

Ο Γιούρι, δεν καταλάβαινε πια τίποτα. Πρόσφυγας αυτός, τι πρόσφυγας. Τι είναι αυτό πάλι...

Μπήκαν με το δάσκαλο μαζί στην αίθουσα. Πόσο λυπημένος του φάνηκε ο δάσκαλος. Το λυπημένο του πρόσωπο του θύμιζε τον πατέρα του, όταν στην μακρινή Γεωργία έρχονταν κάτι πανύψηλοι ξανθοί στρατιώτες και τον έπαιρναν μαζί τους.

Όταν γύριζε μετά από ώρες ή από μέρες καμιά φορά, ο πατέρας του ούτε να χαμογελάσει μπορούσε ούτε να περπατήσει καλά-καλά.

Ήταν μικρός και δεν καταλάβαινε. Αργότερα του εξήγησαν ότι έφταιγε που μιλούσαν όλο ελληνικά και κρατούσαν ελληνικά βιβλία σπίτι τους. Και αυτό δεν καθόλου την Αστυνομία του κράτους τους άλλους.

Μια φορά μάλιστα του έκαψαν μπροστά του, το βιβλίο του με την ιστορία του Ιάσονα και το χρυσόμαλλο δέρας, που τόσες φορές το είχε διαβάσει στα ελληνικά.

Κοίταξε να πάει στη θέση του. Ο Γιώργος κουνούσε θριαμβευτικά το χέρι, του λέγοντας του από μακριά.

- Όχι, όχι δεν θα καθίσεις δίπλα μου.

Στάθηκε δίπλα στην παλιά του θέση και με το βλέμμα του έκανε το γύρο της αίθουσας.

"θεέ μου!" σκέφτηκε, "μάλλον θα χάσω το σχολείο μου."

Θα μπορούσε να καθίσει και όρθιος, αρκεί να μη χάσει το σχολείο, τα μαθήματα του, να μη χάσει την ελπίδα, το όνειρο που του είχε πει η γιαγιά του.

"Κοίτα να σπουδάσεις Γιούρι. Μπορείς, μην τα παρατάς. Είμαστε από καλή φύτρα εμείς οι Πόντιοι, της Γεωργίας. Θυμήσου τον Ιάσονα, και συ όπως και·

αυτός δυσκολεύτηκε στην αρχή αλλά στο τέλος τα κατάφερε."

Ο δάσκαλος κοιτούσε και αυτός να βρει μια λύση...

Κανείς δεν κουνιόνταν και κανένας δεν έλεγε τίποτα.

Μόνο μια κοπέλα σήκωσε το χέρι της και είπε:

- Εδώ υπάρχει μια θέση για το Γιούρι... δίπλα μου!

Ήταν ένα κορίτσι μελαγχολικό. Φορούσε μια ξεθωριασμένη φόρμα και είχε μια γαλάζια κορδέλα στα μαλλιά. Είχε όμως μια λάμψη στα μάτια της, που την ξεχώριζε από όλα τα άλλα παιδιά.

Αργότερα θα πρόσεχε ο Γιούρι ότι η Ελπίδα μερικές φορές δεν ερχόταν στο σχολείο ή ερχόταν αργά. Ήταν που μερικά πρωινά φρόντιζε τα μικρότερα αδελφάκια της, γιατί η μάνα της έπρεπε να πάει νωρίς στο εργοστάσιο που δούλευε.

Ο Γιώργος δεν την πολυχώνευε. Η Ελπίδα έγραφε τις πιο καλές εκθέσεις από αυτόν αλλά ο Γιώργος είχε πιο μεγάλο βαθμό.

- Ο Γιούρι μπορεί να καθίσει δίπλα μου, αρκεί να είναι ήσυχος και καλός, πρόσθεσε.

Ο Γιούρι την κοίταξε με ευγνωμοσύνη και ένιωσε εκείνη τη λάμψη στα μάτια της να περνάει σαν βάλαμο στην φοβισμένη του ψυχή.

Κάθισε δίπλα της με ανακούφιση.

Η Ελπίδα του έβαλε μπροστά του το Αναγνωστικό της.

- Ωραία, φώναξε ο δάσκαλος. Για πες μας Γιούρι από πού μας έρχεσαι;

- Από το Βαθύ Λιμένα, απάντησε ο Γιούρι και τεντώθηκε με καμάρι, νομίζοντας πως θα προκαλούσε θαυμασμό.

- Τιφλίδα., εεε.. από την Κολχίδα, μπερδεύτηκε ο Γιούρι..

- Ξέρει κανείς σας πού βρίσκεται η Κολχίδα; ρώτησε χαμογελώντας ο δάσκαλος.

- Ξέρω, ξέρω, φώναξε ο Γιώργος. Είναι μια πόλη στη Θεσσαλία.

- Όχι, όχι! είπε ο δάσκαλος... Αυτή είναι η Καρδίτσα. Η Κολχίδα βρίσκεται στη μακρινή Γεωργία. Αλλά αυτό είναι το παλιό της ελληνικό όνομα.

Το σημερινό της όνομα είναι Τιφλίδα. Να! εκεί, κι έδειξε το χάρτη.

Εκεί υπάρχουν Έλληνες πατριώτες που ζουν σε άλλη χώρα. Επειδή είναι πολύ φτωχοί, έρχονται στην πατρίδα μας για δουλειά.

Είναι, όμως και αυτοί Έλληνες, είναι Χριστιανοί και μιλούν ελληνικά.

- Διάβασε Γιούρι!

Ο Γιούρι ξεκίνησε να διαβάζει αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει. Πνιχτά γέλια ακούστηκαν από παντού.

Ε...βέβαια, τα ελληνικά του Γιούρι ήταν λίγο διαφορετικά και τα παιδιά βρήκαν μια ακόμη ευκαιρία να γελάσουν μαζί του.

- Καλά, καλά! είπε ο δάσκαλος, ας συνεχίσει παρακάτω η Νίκη.

Ο Γιούρι ένιωθε καλύτερα. Είχε βρει θέση, θρανίο και ίσως και μια φίλη. Βγήκε μόνος του στο προαύλιο...

Τώρα τα παιδιά δεν έπιαναν τη μύτη τους. Μόνο που καθώς περνούσε στην αυλή για το διάλειμμα, δυο παιδιά στην αρχή, και ύστερα τα περισσότερα του φώναζαν: Μπέε, μπέε! Μμμ, μμμ!

Ο Γιούρι τραβήχτηκε στη γωνία του και δεν είπε τίποτα. Ήθελε τόσα πολλά να ρωτήσει αλλά δεν τόλμησε.

Αργότερα ο Γιούρι θα καταλάβαινε ότι τα παιδιά είχαν μάθει - κανείς δεν έμαθε πως - ότι ο Γιούρι με την οικογένεια του έμενε σε μια αποθήκη, έξω από την πόλη, δίπλα σε κάτι στάβλους με πρόβατα και αγελάδες.

Περίμενε υπομονετικά να περάσουν οι ώρες και οι μέρες.

Σιγά-σιγά τα κατάφερνε μια χαρά στο σχολείο.

Τα πειράγματα συνεχίζονταν αλλά δεν τον ένοιαζε. Το μόνο που τον πείραζε πολύ, ήταν που συνήθως οι άλλοι τον φώναζαν πρόσφυγα. Ρώτησε τον πατέρα του κι εκείνος του είπε απλά...

"Να 'σαι καλό παιδί και καλός μαθητής και δεν θα στο ξαναπούν".

Ο Γιούρι, έβλεπε τις μέρες να περνούν.

Η Ελπίδα τον βοηθούσε, όσο μπορούσε...

Ήρθαν τα Χριστούγεννα.

Όλα τα παιδιά ήταν πολύ χαρούμενα.

Οι διακοπές πέρασαν και το σχολείο ξανάρχισε.

Ο Γιούρι τα πήγαινε στα περισσότερα μαθήματα θαυμάσια. Δυσκολεύονταν λίγο στη Γλώσσα και στην Έκθεση.

Η Ελπίδα όμως του έδειχνε τα λάθη του και τον διόρθωνε με υπομονή. Εκεί όμως που ο Γιούρι έκανε θραύση ήταν η Ζωγραφική.

Δεν είχε πολλά μολύβια και χρώματα.

Αλλά όταν δυο-τρία παιδιά του δάνεισαν τα μολύβια τους, έκανε απίστευτα πράγματα.

Τι βουνά, τι ποτάμια, τι θάλασσες! Τι το μικρό του το χωριό, δίπλα στον Καύκασο!

Όλοι πια τον φώναζαν μεγάλο ζωγράφο.

Όλοι εκτός από το Γιώργο.

Και κείνος όμως, στο τέλος ...

Μια μέρα μετά τις διακοπές του Πάσχα ο δάσκαλος τους ζήτησε να ζωγραφίσουν την Ανάσταση, όπως θέλει ο καθένας.

Ο Γιούρι έκανε στην άκρη της κόλας, στο βάθος, μια μικρή εκκλησία και μπροστά-μπροστά σχεδόν σαν να την περικύκλωναν πολλά-πολλά αυτοκίνητα, που έπνιγαν την εκκλησία.

Μέσα στα αυτοκίνητα έδειχνε ανθρώπους να ψέλνουν το Χριστός-Ανέστη.

Τι δεν άκουσε γι αυτή τη ζωγραφιά. Μόνο που δεν τον τιμώρησαν...

- Μα, τόλμησε να πει, ο Γιούρι, κι εγώ απόρησα με το δικό σας Πάσχα, που όλοι

ήταν μέσα στο αυτοκίνητο τους κι άκουγαν από το ραδιόφωνο το Χριστός-Ανέστη.

- Τίποτα, τίποτα, φώναζε ο δάσκαλος, ζωγραφιά ωραία, είναι μόνο του Γιώργου.

Όταν όμως οι ζωγραφιές έφτασαν στα χέρια της δασκάλας, που μάθαινε σχέδια και ζωγραφική στα μεγάλα παιδιά, εκείνη χαμογέλασε. Όλο μπράβο και μπράβο ήταν.

Του χάρισε και ένα μεγάλο μπλοκ ζωγραφικής και ένα κουτί με νερομπογιές.

Και ο Γιούρι ζωγράφιζε και δεν θύμωνε με κανέναν. Ούτε στον Γιώργο κρατούσε κακία. Τα είχε ξεχάσει όλα.

Αυτό που δεν ξέχασε ποτέ ήταν η λάμψη στα μάτια της Ελπίδας, που τον πρωτοδέχτηκε στο θρανίο της.

Γιατί μια μέρα λίγο πριν κλείσει η χρονιά, η Ελπίδα τον αποχαιρέτησε. "Έπρεπε να φύγουν από την πόλη. Ο πατέρας της τα έφερνε δύσκολα βόλτα με τα έξοδα και θα γυρνούσαν πίσω στο χωριό του μπαμπά της" του εξήγησε.

Πολύ στενοχωρήθηκε τότε ο Γιούρι. Έχανε την καλύτερη του φίλη.

- Γιούρι... Γιούρι... Που είσαι...γιατί δεν μιλάς...
Να οι μπύρες. Έλα να το γιορτάσουμε. Κι άσε τον κυρ-Μιχάλη να φωνάζει στην οικοδομή.

Ο Γιούρι, είδε ξανά την ίδια λάμψη στα μάτια της Ελπίδας, όπως τότε στο Δημοτικό και χαμογέλασε.

Όλα είναι τόσο όμορφα. Όλα είναι τόσο διαφορετικά...

Ήπια μια γουλιά μπύρα... Σήκωσε τα μάτια του ψηλά στον ουρανό.

Ο δυνατός αυγουστιάτικος ήλιος του θάμπωσε για λίγο τα μάτια.

Για λίγο όμως. Τα άνοιξε κοίταξε την Ελπίδα, που τον κοιτούσε με το ίδιο εκείνο βλέμμα και, φώναξε δυνατά:

- Γεια σου Ελπίδα!
Και ύστερα πιο δυνατά.

- Καλημέρα Ελλάδα!!!

- Καλημέρα
γλυκιά μου πατρίδα!!!

